

Parochieblad H.Andreasparchie te Weurt

1983 (Jaargang 20)

“Neen toch.....”

dat was mijn spontane reactie toen ik zondagmorgen 4 september een open koets zag voorrijden. Moet ik daarin gaan zitten! Ik ben toch maar een gewoon mens, een gewone dorpspastoor, geen paus (die natuurlijk ook een gewoon mens is)... En toch hadden ze gelijk: de parochie was blij dat ze weer een eigen priester had. En dat heeft ze op die manier uitdrukkelijk willen vieren. Het was een groot feest; in de fijn versierde kerk, op straat en in de pastorie. Ik voel dan ook een diepe waardering voor wat het kerkbestuur met behulp van vele anderen, met de fanfare N.A.G. en met de ruitery, aan sfeer en feest heeft geschapen. Voor heel de parochiegemeenschap kan dit feest een bemoediging en inspiratie zijn. U ziet waartoe U in staat ben. U ziet wat een goede samenwerking bereiken kan. Misschien ziet U ook het diepere in U zelf, in de anderen, waaruit dit alles voortkomt: de vreugde om wat je gevonden hebt in je geloof, om wat je daarin vermoedt, om de hoop die leeft in je hart. Samen met U wil ik daarvoor hier zijn en in Gods kracht daarvoor werken.
Pater W.v.Midden, s.m. (10-18 september 1983)

Je merkt er niets van.....

De kerk zegt dan wel dat Christus Koning is, Koning van het heelal nog wel, maar merk je daar iets van? Is het er beter op geworden met de wereld? Er is een werkeloosheid gekomen die mensen en gezinnen in de problemen stort. De tijd van de welvaart is schijnbaar voorbij; de regering doet niets anders dan inhouden en korten en bezuinigen. Het wordt langzamerhand gevaarlijk om 's nachts nog in de stad te komen. En inbreken...! Het moet al een flinke inbraak zijn wil de politie er nog aan te pas komen. En dan verderop in de wereld.... Als je daarnaar kijkt, zeg je helemaal dat je niets merkt van het koningschap. Bovendien: als Christus Koning is, waarom gaat het de kerk dan niet veel beter? Paus en bisschoppen zouden dan toch veel meer te vertellen hebben. Ja, wat doen we? Het feest van Christus Koning in stilte vieren? Of moet je het toch heel anders zien? Ik denk dat er in dat feest meer hoop verborgen ligt en ook meer kracht dan zo op het eerste oog wel lijkt. En dat het heel concreet met ons dagelijks leven te maken heeft. Zondag moeten wij er eens samen bij stilstaan.
Uw pastoor (19-26 november 1983)

Een gelovige.....

verwacht iets. Desnoods tegen alle schijn in. Maar hij verwacht iets.

'Ja maar, zeggen sommigen, ben jij dan blind? Zie jij dan niet dat het milieu is aangetast? Zie jij dan die bewapening niet? En wat denk je van de werkeloosheid? Dan zie je toch gewoon dat het niet de goede kant op gaat. Wij hebben niets goeds meer te verwachten....'

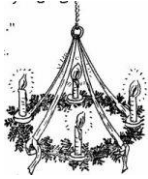

Een gelovige blijft zeggen dat hij wel toekomst verwacht. Ook nu. Ook als alles donker lijkt en mensen, moe geworden, geen toekomst meer zien. Een gelovige zal zijn taak op zich nemen. En er voor werken zo hard als hij kan....En over alles heen verwacht hij iets, iets goeds, iets heel goeds. Mensen en hun wereld zijn niet op weg naar de ondergang. De geschiedenis loopt uit op niets. Ook je eigen geschiedenis niet.

Op weg naar het Licht is alles, zegt de gelovige. Toch, ja toch. Want het is geen goedkoop antwoord. En het ligt ook helemaal niet voor de hand. En toch....Toch zijn wij allen op weg naar het Licht. Een gelovige zal daar heel blij mee zijn. En zijn vermoeidheid en moedeloosheid zullen wijken voor fierheid. Omdat hij zo grote dingen mag verwachten. Op de Tweede zondag van de Advent komen wij daarop terug.

Uw pastoor (3-10 december 1983)

In deze laatste weken van het jaar.

Onderweg naar Kerstmis, onderweg naar het Licht, gaan wij twee kinderen dopen. Aanstaaende zondag, tijdens de Viering van half twaalf, zullen wij twee kinderen opnemen in onze geloofsgemeenschap. Het zal best mooi worden. Want er zit natuurlijk meer achter. De ouders willen deze kinderen op weg zetten naar het Licht. En of die kinderen dat Licht inderdaad ontdekken hangt ook van ons af. Vinden zij een parochie om zich heen die ook bewust op weg naar het Licht wil zijn? En laat die dan ook merken dat zij daarnaar onderweg wil zijn? Want zo is het met ons allen: allen zijn wij zoekers naar het Licht. Niemand kan in het donker leven, zelf een plant niet. En of wij, zoekers, licht vinden hangt ook af van de gemeenschap waarin wij leven. Hoe meer wij parochiegemeenschap worden, des te meer zul je mensen om je heen voelen op je soms duistere weg naar het Licht. Juist dat beloven wij zondag aan de ouders van deze twee kinderen, aan die kinderen zelf (en ook aan elkaar); je hoeft niet alleen te gaan, wij gaan met je mee op weg.

Want dat is ons geloof: dat er Licht is, meer dan je durft te hopen, sterker dan je kunt geloven. In dat Licht ziet het leven er anders uit. En wie dat beseft, kan een grote dankbaarheid voelen, dat hij er een stukje van mocht vinden.

Uw pastoor (nr. 10-17 december 1983)

“Waar komt het licht vandaan....”

vroegen de kinderen. Ze zagen het Licht. Elke dag kwam het terug, Soms heel helder en klaar, soms wazig en bijna somber. Het ging ook steeds meer weg, elke dag als het avond werd. Eerst was je dan bang: komt het wel terug? Maar nu weet je dat het wel terugkomt. Nu ben je gerust. Ook als de nacht komt en je nog hoogstens een paar lichtpuntjes ziet. Ook als je soms helemaal geen lichtpuntjes meer ziet. Je weet toch dat het er is, verborgen achter de nacht.

Totdat de morgen weer aanbreekt, hoe mistig soms ook....

Zouden de mensen dat durven geloven? Dat er toch Licht is, ook al zien ze het soms niet.... Als mensen soms voelen dat het helemaal donker is, bang zijn dat het Licht niet meer terugkomt in de nacht, zouden ze dan toch durven geloven: straks wordt het weer morgen....? Hoe wazig, hoe klein ook dat nieuwe morgenlicht: het komt terug.... Anders als eerst, maar het komt terug...

Hierin, in ons beleven van Licht en donker zie ik een mysterie en een boodschap. Een teken dat er toch Licht is, meer dan mensen in hun stoutste dromen durven te denken. Tegen alle mist en duister en dood in.... Daarom raakt heel die dikke Bijbel niet uitgesproken over het Licht. Een 'groot' Licht, staat er.... Daarnaar zijn wij op weg, steeds meer. En elk goed Kerstfeest kan zo een sterk antwoord zijn aan je vragende, soms bange mensenhart.... "Licht straalt heden over ons...."

Uw pastoor (17-24 december 1983)